

redegjorde for hele sagens udvikling, fra Frankrig i 1881 overtog protektoratet over Tunis, med særligt henblik på de to sidste års begivenheder og de stedfundne forhandlinger. Han analyserede hele problemet, fremhævede følgerne af den franske kolonisering og de franske statsborgeres privilegerede stilling og udtalte som sin opfattelse, at befolkningen i Tunis var velegnet til fuldt selvstyre. Han fremlagde til slut et resolutionsforslag fremsat af de ovennævnte 13 stater samt Indonesien. Forslaget, der mindede om de i årets løb skete henvendelser, gik ud på at opfordre til genoptagelse af forhandlingerne mellem Frankrig og repræsentanter fra Tunis' befolkning, hvorhos der skulle nedsættes en mæglingskommission på 3 medlemmer, der skulle afgive beretning til 8. plenarforsamling.

Ægypten støttede forslaget, og Indonesien fremsatte en række kritiske bemærkninger til udenrigsminister Schumans udtalelser under generaldebatten. Storbritannien og Belgien fandt ikke 1. udvalg kompetent til at behandle spørgsmålet, der var et indre anliggende. Den norske delegation var af den modsatte opfattelse og fandt ikke pagtens art. 2, 7 nogen hindring herfor.

For at forlige de modstridende opfattelser og formulere en udtalelse, der ville være acceptabel for alle parter og tjene til afslutning af sagens behandling i forsamlingen, forelagde Brasilien på 11 latin-amerikanske staters vegne et nyt resolutionsforslag, hvori der udtryktes tillid til, at den franske regering ville forsøge at fremme udviklingen af det tunesiske folks frie institutioner i overensstemmelse med pagtens mål og principper, samt udtaltes håbet om, at parterne ville fortsætte forhandlingerne snarest muligt for at gennemføre selvstyre i Tunis, og rettedes en opfordring til parterne om at ordne deres indbyrdes forhold og afgøre deres uoverensstemmelser i pagtens ånd samt at afholde sig fra ethvert skridt til at forværre den nuværende spænding.

De Forenede Stater gav sin tilslutning til

forslaget, og en række af de sydamerikanske forslagsstillere udtalte sig herefter til støtte for Brasiliens initiativ. — Indien, Saudi Arabien, Philippinerne og Irak forsvarede den arabiske indstilling til sagen, og de østeuropæiske stater støttede det arabiske angreb på Frankrig.

Fra norsk side fremhævedes, at der ikke var nogen strid om selvbestemmelsesprincippet, men om den grad heraf, der skulle tilstås, og hvor hurtigt det skulle ske, samt om mindretal i Tunis. Norge delte ikke kritikken mod Frankrig; Tunis havde bevisligt gjort fremskridt. Den norske delegation fandt det ikke heldigt at give direktiver til parterne og foretrak derfor Brasiliens forslag, som den fandt ikke gik ud over pagtens rammer.

Pakistan fremsatte forslag til en resolution, der dels beklagede den franske delegations udebliven og dels besluttede at indbyde Beyen af Tunis til at lade sig repræsentere, uden stemmeret, under debatten. Forslaget støttedes fra arabisk og østeuropæisk side samt nogle latin-amerikanske stater, medens en række andre lande udtalte sig imod tanken. Ved afstemningen forkastedes forslaget i en ændret form med 21 stemmer, deriblandt Danmark og Island, mod 2, medens 34, deriblandt Norge og Sverige, afholdt sig fra at stemme.

Debatten fortsattes herefter endnu et par dage med ret lange indlæg, men i en meget behersket og fordragelig ånd.

Udvalget stemte først om de arabiske staters forslag. Efter afstemninger om hvert af tekstens 12 stykker stemtes der om hele forslaget, som forkastedes med 27 stemmer mod 24 og 7 passive. Danmark, Island, Norge og Sverige stemte imod i samtlige afstemninger.

Man stemte herefter om Brasiliens forslag. Et indisk forslag om at indføje et nyt sidste stykke, hvorefter forsamlingens præsident skulle overvåge forhandlingernes fremgang, blev forkastet med 31 stemmer mod 20. Ved den endelige afstemning den 12. december